

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jofre Llombart

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

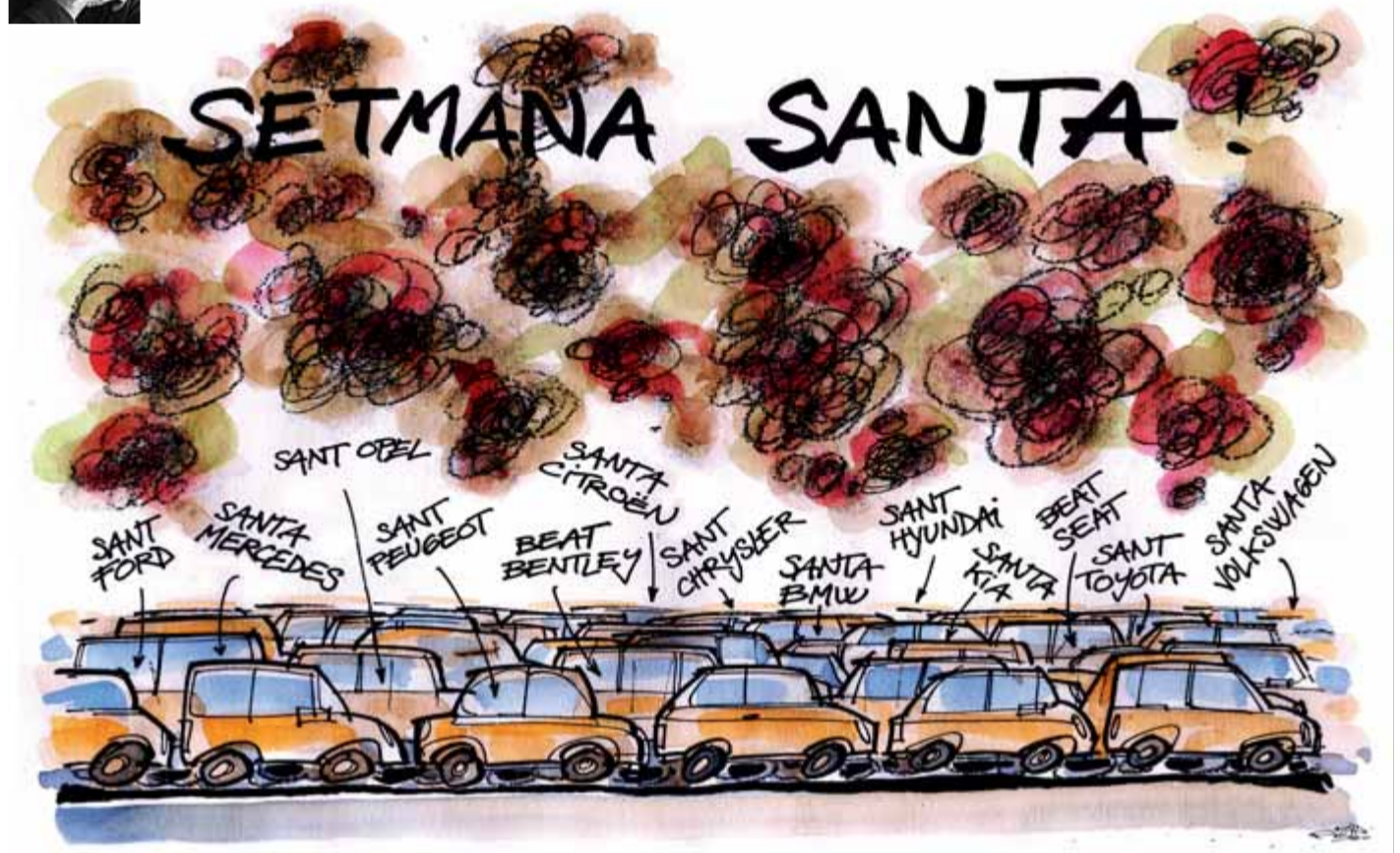
El tros de mirall

Procuro tant com puc evitar caure en la pedanteria de citar clàssics perquè res del que hom pugui dir després pot arribar a comparar-se amb la paraula i saviesa eterna dels mestres. Però no se m'ocorre cap altra metàfora que la del mirall trencat amb mil bocins de Salvador Espriu per exposar les crides a la veritat que s'han fet els últims dies i mesos sobre el procés. El poeta imaginà la veritat com un gran mirall únic que es trencava en mil trossos i que cadascú tenia una part d'aquest mirall, una mil·lèsima part de la veritat. En aquests temps que corren és hora doncs que tothom assumeixi dues coses: que cadascú, des del seu pensament polític, només disposa d'un tros de la veritat, però també admetre que l'altra part en té un tros. Sembla però que aquest acte de constricció té, com el dèficit fiscal, un desajust entre el que surt de Catalunya i el que es rep d'Espanya. Hem sentit dirigents independentistes admetent que les ano-

menades estructures d'estat eren més un disseny que una realitat. O també que no hi havia el control efectiu del territori. A l'altre cantó, en banda, no hem escoltat cap líder del sector no-independentista reconeixent, per exemple, que mai no hi ha hagut la violència que Pablo Llarena dibuixa en la seva interlocutòria. Què costa sortir al faristol del Parlament i dir: "Senyores i senyors: jo no soc independentista però els haig d'admetre el caràcter pacífic del moviment". Això, és clar, comportaria admetre que l'alçament violent és inexistent i per tant faria caure l'argumentació del Suprem per mantenir nou persones a la presó. I per tant enlloc de carregar amb un tros de veritat caldria menjar-se'n dos o tres pel cap baix. Perquè posats a dir veritats parcials, caldria recordar que els independentistes sempre han volgut comprovar (i acatar) democràticament qui tenia més trossets de mirall. Però encara no s'ha pogut comprovar del tot perquè l'última vegada que ho van intentar, l'1 d'octubre, ens van trencar el mirall a tots plegats. A cop de porra concretament.

Els independentistes sempre han volgut comprovar democràticament qui tenia més trossets de mirall

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Exili mexicà

menades estructures d'estat eren més un disseny que una realitat. O també que no hi havia el control efectiu del territori. A l'altre cantó, en banda, no hem escoltat cap líder del sector no-independentista reconeixent, per exemple, que mai no hi ha hagut la violència que Pablo Llarena dibuixa en la seva interlocutòria. Què costa sortir al faristol del Parlament i dir: "Senyores i senyors: jo no soc independentista però els haig d'admetre el caràcter pacífic del moviment". Això, és clar, comportaria admetre que l'alçament violent és inexistent i per tant faria caure l'argumentació del Suprem per mantenir nou persones a la presó. I per tant enlloc de carregar amb un tros de veritat caldria menjar-se'n dos o tres pel cap baix. Perquè posats a dir veritats parcials, caldria recordar que els independentistes sempre han volgut comprovar (i acatar) democràticament qui tenia més trossets de mirall. Però encara no s'ha pogut comprovar del tot perquè l'última vegada que ho van intentar, l'1 d'octubre, ens van trencar el mirall a tots plegats. A cop de porra concretament.

Vaig assistir a la presentació de *Memòries de l'exili mexicà (1943-1956)*, última entrega, per ara, de la compilació de l'obra completa d'Artur Bladé i Desumvila (Benissanet, 1907-Barcelona, 1995). Al final es va obrir un col·loqui, i si no hi vaig intervenir és perquè acumulàvem dues hores de parlaments i el local on érem havia de tancar. Hauria dit que no trobava bé que cada cop que es parla de Bladé es faci la comparació entre ell i Josep Pla: "Bladé és el Pla del sud", "la seves obres són equiparables". De vegades, fins i tot: "Bladé el supera." No ho trobo bé perquè Bladé s'aguanta sol –i tant si s'hi aguanta– i la insistència sembla que contingui un reconeixement d'inferioritat. Que potser algú equipara Pla amb Bladé quan parlem de l'autor d'*El quadern gris*? Acabo de dir l'"autor d'*El quadern gris*" no per evitar repetir el nom de Pla en una mateixa frase, sinó perquè m'haig de rendir: amb menys lirisme i registres, les *Memòries de l'exili* són *El quadern gris* de Bladé, autor també d'uns quants "homenots". El supera en extensió, perquè hi haurà un altre

“Surt publicat ‘El quadern gris’ d’Artur Bladé i Desumvila

volum de 600 pàgines més. El seu fill, l'editor, les ha respectades. Ell potser n'hauria tret algunes per rebaixar repeticions i caigudes. El resultat, però, és magnífic. Si Bladé hagués tingut un editor com Josep Vergés i un *Destino* avui no hauríem d'insistir a dir que és un escriptor de primera cada cop que es recuperen textos seus. Però no podia tenir un Vergés ni una censura tolerant. Bladé era un republicà i un exiliat. Els llepafils que rebutgen Pla per motius ideològics es podrien dedicar a Bladé. Hi trobarien plaers semblants. Els altres, potser perquè som "equidistants", gaudim amb tots dos.

El dietari de Bladé i Desumvila fa un retrat impassible però precís i amarg de Mèxic. No li agrada el país ni la seva gent. El mite del Mèxic que va rebre "amb els braços oberts" l'exili català i espanyol cau. Els únics braços acollidors van ser els del president Lázaro Cárdenas. Els mexicans, en general, eren germanòfils a còpia d'anti-ianquis i miraven amb recel o agressivitat els refugiats. La "colònia" de catalans era un niu de baralles, per motius polítics o de preeminència intel·lectual. Tothom estava renyit amb tothom. Cap a la meitat, aquest primer volum agafa una gran volada: Bladé, sense abandonar les descripcions de vegades divertides, de vegades àcides, es torna introspectiu. Reflexiona, fa apunts dels llibres que llegeix, "filosofa". Es va estar 20 anys a Mèxic. S'enyorava? Josep Pla elogiava Molière perquè a *L'avar* només es diu una vegada la paraula "avar". Bladé, en el que he llegit fins ara, només diu una vegada "enyorament" i encara per boca d'un altre exiliat. L'evidència no cal expressar-la, s'intueix per acumulació i convenciment. Literatura.